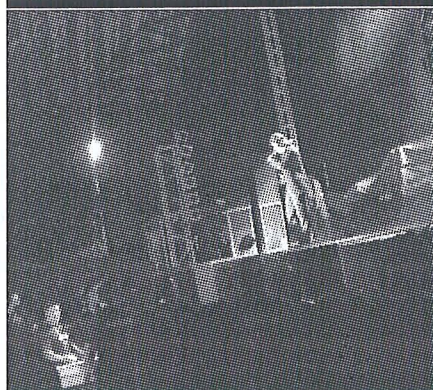
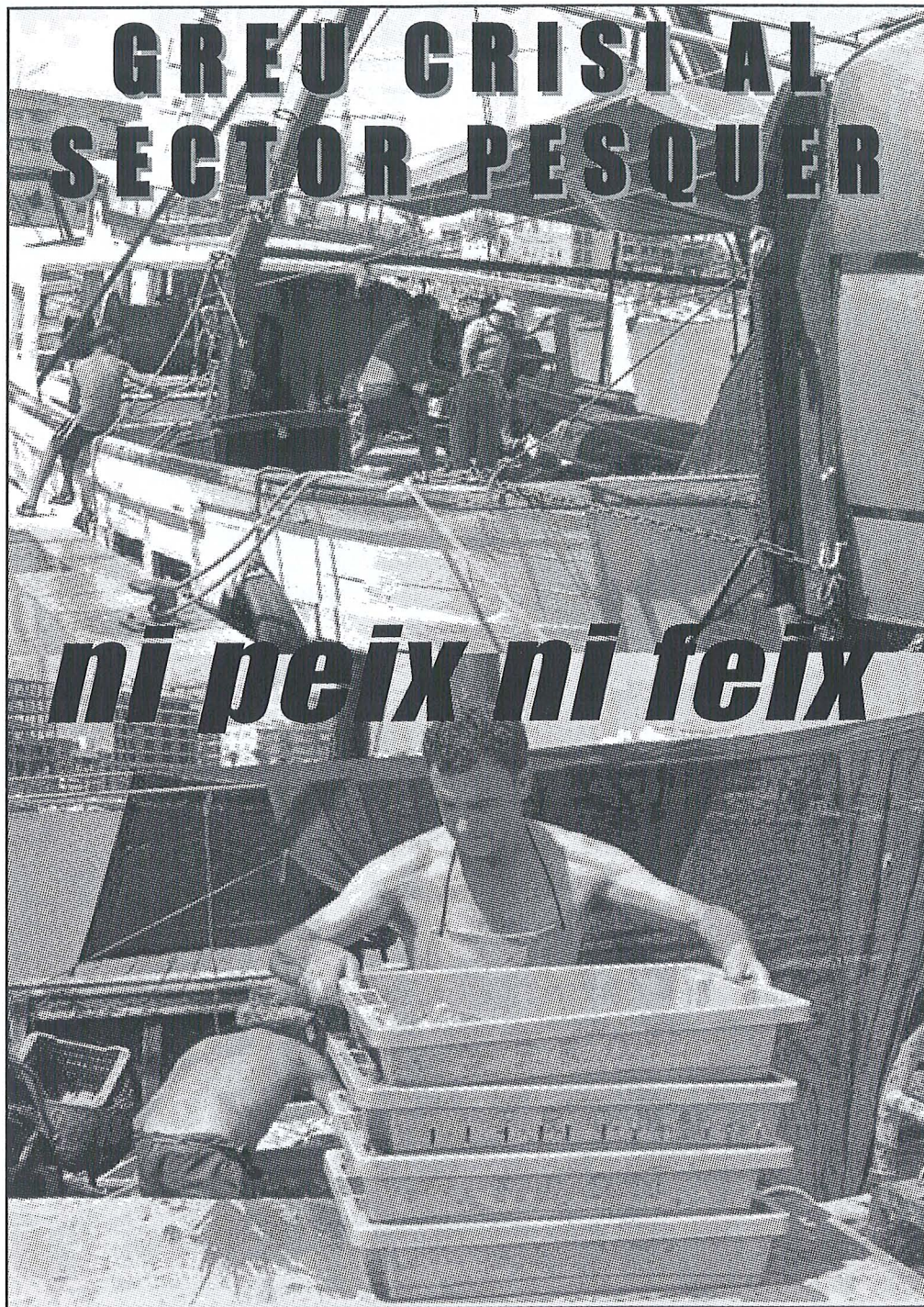

l'aveu de benicarló

SETMANARI D'INFORMACIÓ GENERAL I CULTURAL • DIVENDRES, 3 DE SETEMBRE DE 2004 • NÚM. 448 • ANY X • 0.75 EUROS

FESTES MAJORS: Pepe Ximo es qüestiona si val la pena dur espectacles de qualitat

La pluja i la mala organització desllueixen les Festes Majors 2004

La setmana que ve torna a La Veu *El Caminante*

448

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

EDITORIAL

El sector pesquer es troba immers en una crisi que els obliga a treballar menys perquè puguen els preus

EL TEMA

Els pescadors volen frenar la crisi que pateix el sector treballant menys hores. Acaben els dos mesos de veda

SENYORA GARCIA

Carta del lector que analitza amb profusitat els continguts de la darrera Veu de Benicarló publicada

FESTES

La mort de dos bous als festejos taurins i una denuncia de la protectora d'animals posa contra les cordes a Mundo que diu que van morir d'infarts

ESPORTS

El Benicarló FS s'enfronta al Muebles Caloto de Lugo en el seu debut a la Divisió d'Honor del futbol sala

Crisi al nostre sector productiu

Pinten bastos al sector primari. Com els pescadors les veuen venir, ja han adoptat una sèrie de mesures que a priori haurien de mitigar l'espiral engegada en els preus que ells suporten tant del preu del peix que ells venen com el del gas-oil. Els pescadors confien que treballant menys hores s'extraurà una menor quantitat de peix i que, per tant, major serà el preu que es pagarà per ell.

Cal anar alerta ja que els consumidors poden fàcilment trobar substitutius del peix que s'extrau de les nostres costes. Els pescadors de les nostres comarques han de preguntar-se si és intel·ligent que siguin els consumidors els que acaben assumint un preu més alt per a que els ixquen els números a final de mes.

Els preus del peix fresc han pujat massa en els darrers anys com per

afrontar amb garanties una pujada que podria ser traumàtica. Pagar sis euros per un quilo de sardina o més de 30 per un de rap pot acabar produint, com cada vegada passa més, que els consumidors en comptes d'anar a la plaça o la llotja acaben acudint al seu supermercat per trobar peix congelat a uns preus més assequibles o enduent-se a casa varietats com l'halibut, perca, salmó o rosada freqüentment extretes amb menors garanties, congelades a ultramar i de tamany descomunals en sacrifici del gust del peix fresc del que sempre hem gaudit.

Una rebaixa en el preu del combustible i dels impostos que suporten i una decidida aposta institucional per la pesca semblen decisions inajornables com be apunten els professionals.

laveudebenicarlo@eresmas.com

CARXOFA: Un bon grapat de carxofes ben torrades amb un bon raig d'oli de la cope i un pessic de sal per als membres de la comissió de festes pel seu treball desinteressat en organitzar i desenvolupar unes festes per a tots el benicarlans, residents i forasters. En els temps que corrent, sempre és d'agrair a la gent que dedica moltes hores per als altres.

PANISSOLA: per a l'equip de govern del PP. Li ha costats alguns anys però final ja ho ha aconseguit. Hem tornat als temps de nefasta memòria, quan els benicarlans, en ser festes, ens n'anàvem fora de vacances per la seua mala qualitat. Ara tornem a estar igual: les festes d'agost cada any pitjor. On estan els anys que Benicarló era l'orgull de les comarques veïnes?

ESTELLER IMPORT

Entrada taller: Pg. Febrer Soriano
Exposició: Avda. Magallanes, 1
Tel: 964 47 17 08 - Benicarló

AUTO ESTELLER

Ctra. N 340, km 142
Tel: 964 40 07 68 - Vinaròs

S'alça la veda a la mar amb una reducció d'hores de feina

Els pescadors volen així afrontar la greu crisi de preus que pateixen

text REDACCIÓ

Salvador Orero, president de la Federació de Confraries de Pescadors de Castelló, ha explicat que s'ha arribat a un acord a nivell provincial per a reduir les hores de treball dels pescadors a la mar. Amb aquesta mesura, que ha començat a aplicar-se aquesta setmana, els pescadors pescaran dues hores menys cada dia. Es tracta d'un acord experimental que va encaminat a afrontar la baixada del preu del peix que està aconseguint en els últims anys donar al trast amb els beneficis que els armadors obtenen. En aquest sentit, Orero confia que la mesura ajude a aguantar el preu del peix a les llotges de Castelló i siga positiva per a superar la crisi que travessa el sector en aquests moments. De moment, les barques es faran a la mar a les set i mitja del matí i tornaran a les tres i mitja. La subhasta en la llotja començarà a les quatre de la tarda. La reducció de l'horari de treball suposarà una disminució en el nombre de captures que es realitzen i en aquest sentit, els pescadors confien que a menor quantitat de peix en el mercat, major serà el preu que es pagarà per ell.

Aquesta podria ser la solució a la crisi que travessa el sector en aquests moments, en la qual es poden destriar diverses causes. D'una banda, l'entrada d'importants quantitats de peix procedents de caladers estrangers, que es venen a un preu molt inferior al nacional, ha provocat que les cotitzacions que aquests últims arriben a les llotges caiguen en picat, reduint-se els

Els pescadors treballaran dues hores diàries menys per així afrontar els baixos preus del peix

beneficis. La tendència del consumidor és adquirir peix al millor preu sense importar-li la procedència del producte, la qual cosa va en detriment de les espècies que es pesquen a Benicarló i en general, en tot l'estat espanyol. D'altra banda, l'augment del preu del gas-oil i de les taxes que s'han de pagar a la Seguretat Social, suposen que el balanç que per exemple es va obtenir de la passada campanya a la llotja de Benicarló fora inferior en cent vint-i-cinc mil euros a la del 2.003.

Pel que fa al preu del gas-oil, que a principi d'any el litre s'estava pagant a 18 cèntims d'euro, ara aquest oscil·la entre els 30 i 32 cèntims. La pujada del preu del carburant coincideix aproximadament amb la caiguda més forta registrada en el preu del peix. Si a això li sumem que aquest any la quota que els pescadors han de pagar a la Seguretat Social s'ha vist incrementada en un 15 per

cent respecte a l'any anterior, obtindrem que el sector no està passant precisament per un dels seus millors moments, almenys a Benicarló.

POLÍTIQUES CONTRADICTÒRIES

Cada vegada existeixen més vaixelles i amb més capacitat de pesca pel tonatge que es construeixen. Els propis pescadors de Benicarló reconeixen aquest extrem, que provoca que els caladers siguin esquilats al poc temps de ser descoberts. No obstant això, la política pesquera de la Unió Europea continua ajudant al creixement de la flota pesquera europea amb una xifra propera als mil quatre-cents milions d'euros anuals. Si un dels principals problemes de la flota pesquera és la sobrecapacitat, no sembla molt lògic que la major part dels Fons Estructurals de la Unió Europea per a la pesca (Fons IFOP) vagen

Els problemes arriben a la mar

destinats a la modernització i construcció de bucs. Sense anar més lluny, el passat mes de juliol el Consell Valencià va aprovar la concessió d'una ajuda de dos-cents setanta-cinc mil euros per a la construcció d'un buc pesquer a Vinaròs i de dos-cents vuitanta-set mil euros per a un altre a Benicarló.

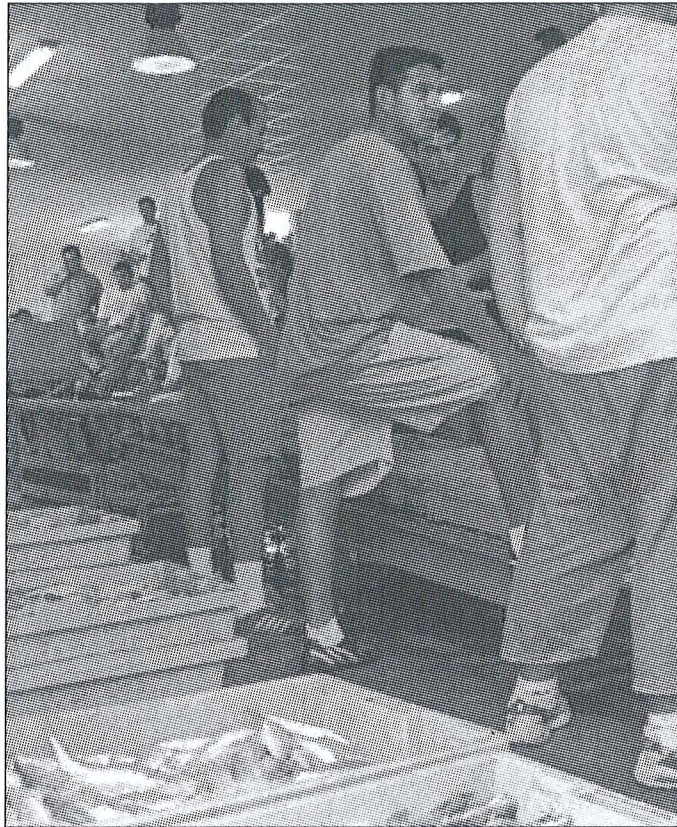
En el que va d'any, el Govern Valencià ha vingut aprovant una sèrie d'ajudes per al sector pesquer de la Comunitat Valenciana que ascendeix ja a 3.730.632 euros. Aquestes ajudes s'emmarquen dintre de la política estructural de pesca vigent des de l'any 2000 i persegueix una reestructuració de la flota pesquera en la qual s'incideix a

través de la concessió d'indemnitzacions i de compensacions financeres tant per a la paralització temporal de l'activitat pesquera, com per a la retirada definitiva o la construcció o modernització de bucs i equipaments portuaris.

Durant el període 2000-2006, la programació del IFOP representarà ajudes per import de 107.066.000 euros amb destinació al nostre sector pesquer, dels quals es duen executats el 55%. Al País Valencià existeixen 943 embarcacions de pesca de les modalitats d'arrossegament, cèrcol i arts menors amb una extracció anual d'unes 45.000 tones de peix amb un valor en primera venda de 114 milions d'euros.

CONVENI DE BARCELONA

Les polítiques pesqueres de la Unió Europea semblen, per tant, més interessades a augmentar la flota pesquera que a conservar els escassos recursos que encara queden. En aquest sentit, el Pla d'Acció per a Salvar la Mediterrània està marcat pel seu ritme lent. Es va aprovar el 16 de febrer de 1976 i va entrar en vigor el 12 de febrer de 1978, sota el nom complet de Conveni de Barcelona per a la Protecció del Medi Marí i de la Regió Costanera del Mediterrani (Barcon). Ho rubricaren 20 estats costaners i la Comunitat Europea. El 10 de juny de 1995 es van incloure el Conveni varies esmenes per a adaptar el seu contingut als canvis que

la Mediterrània ha sofert en els últims anys, però el nou text encara no ha entrat en vigor. Ho conformen set protocols però només un d'ells ha estat ratificat. De fet, en l'última de les reunions biannuals que va tenir lloc a l'octubre del passat any a Mònaco, es va acordar un nou termini perquè els governs signessen primer i apliquessin després les clàusules subscrites.

Només el Protocol sobre cooperació per a combatre en situacions d'emergència la contaminació es troba en vigor, tots els altres estan pendents d'engegar-se.

Els protocols al·ludeixen a la prevenció i eliminació de la contaminació de la mar Mediterrània

(Protocol sobre abocaments des de bucs), que conforme passen els anys, ha d'adaptar les seues mesures a les noves pràctiques il·legítimes amb el medi ambient, com abocar els dipòsits de les plantes incineradores d'escombraries a les zones especialment protegides i la diversitat biològica en el Mediterrani (Protocol ZEP); a la protecció contra la contaminació causada per fonts i activitats situades en terra (Protocol sobre contaminació d'origen terrestre); a la contaminació resultant de l'exploració i explotació de la plataforma continental, del fons del mar i del seu subsòl (Protocol sobre fons marins); i a la contaminació causada pels moviments transfronterers de deixalles perilloses i la seua eliminació (Protocol de residus transfronterers).

laveu
debenicarló

Vall-de-roures

Exilis

text CARLES LLUCH

Un cap de setmana tranquil i amb un xiquet de dos anys: Vall-de-roures, que coneixíem de passada, ens va semblar un bon poble per anar-hi. És la capital de la comarca aragonesa del Matarranya, que limita amb el País Valencià pel sud i amb Catalunya per l'est. De fet, és molt a prop d'Horta de Sant Joan, a la Terra Alta.

Jo ja sabia que aquella era una zona catalanoparlant, però em pensava que només ho era sobre el paper, en teoria, i que ara el castellà, amb la pressió de l'administració aragonesa, predominava. Però no. Al parc, els xiquets jugaven entre ells en català. La propietària de l'apartament, també xarrava català, com els amos i cambres del restaurant. I pel carrer, la gent que notaves del

poble, igual. A més, un català molt proper al nostre. Aquesta vitalitat de la llengua, segons com més gran que a Benicarló, em va sorprendre, encara més tenint en compte que ens trobàvem a l'Aragó. I me'n vaig adonar del gran desconeixement que tenia d'aquella zona, tanmateix tan pròxima.

Des del pont antic, mirant amb el xiquet els aneguets que naden pel riu Matarranya, vaig tenir temps de pensar en les raons d'aquest desconeixement. Ningú mai m'ha explicat a l'escola, ni als mitjans de comunicació, que a Vall-de-roures, i a Beseit, i a Fondespatla, i a Pena-roja, tenen la mateixa llengua que nosaltres. Per què? Què m'han volgut amagar? És tan absurd com si un senyor de Salamanca desconegués que a Còrdova parlen també castellà. Amb l'agreujant que el Matarranya és més a prop nostre.

Un cop, una dona de Pena-roja de Tastavins em va dir que allà parlen "xapurriau": com si la seua llengua no fos res, o fos una barreja de dialectes arcans i analfabets. Per què ningú els ha ensenyat que la seua llengua s'escriu, i que té un nom? Quanta manipulació! Tan fàcil que seria viure amb naturalitat allò que tenim en comú: un parlar, una terra. No. Ens han enganyat i no ens hem assabentat. Ens han portat a viure d'esquena: ací parlem benicarlando, i allà "xapurriau", a un altre lloc valencià, a un altre català, i així creiem que no tenim relació. I com més ignorants, més fàcil és portar-nos per on volen. Ens han volgut portar a ser no-res. Han volgut i volen que perdem la consciència de qui som i fins on arribem.

El pavelló de la concòrdia

text EL SAMARUC

El samaruc està meravellat. I intrigat. Des que el Pove.com/Benicarló accedira a la màxima categoria estatal, en l'antiga casa de la baronessa no paren de succeir fenòmens estranys. Els serveis tècnics han tret fum per aconseguir que l'ampliació del pavelló, que només té per finalitat que l'equip del portal informatiu dispute partits de divisió d'honor, estiguera a punt per a l'inici de la temporada. El samaruc es pregunta que passaria si la mateixa diligència s'emprara amb els accessos al centre comercial de l'extingida Palau, o a l'antiga carretera de Peníscola o amb el vial cap al Polígon. Potser s'haguera pogut estalviar algun disgust. Mala costum, la de fer-se preguntes.

Però el que més meravella al samaruc, innocent com és, és la unanimitat assolida pel tres partits amb representació al Ple. Una unanimitat que, fins i tot, podria parèixer que finalment s'ha fet realitat el somni del regidor del potet: el tripartit.

Unanimitat triple, això sí, de fons. De forma, no, de cap manera. No siga que l'electorat i la militància es confonga. L'equip de l'il·lustre, en la seua línia, flexi-

bilitzant la normativa en bé, imagina el samaruc, del poble. L'oposició, qui sap si futur govern, exigint rigor amb l'aplicació de la llei. Però uns i altres sense entrar en un debat de contingut del qual, el samaruc elucubra, no podien treure res de profit. Del seu profit, és clar.

Un debat on es posara al descobert els diners que costaran les obres al poble: 300.000? 450.000? 900.000 euros?. Un debat que explicara quins avantatges representarà aquesta ampliació per al poble. Que argumentara sobre la conveniència de destinar aquests diners al pavelló enlloc de, per exemple, asfaltar carrers, millorar les escoles o distribuir-lo entre les entitats esportives.

Però no. Aquest debat no ha sorgit. I el samaruc, no sap per què. I, clar, l'intriga. Potser s'intriga perquè és consumidor de premsa local minoritària. Potser, navegant per internet sense eixir del poble, mirant la televisió comarcal o llegint publicacions bilingües locals a colorins, el samaruc, ara ho sabia.

Potser, el samaruc, té la solució a la seua intriga a un pam del nas. Però no la veu. Hauria d'estar més informat.

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista, el 447

text EL LECTOR

Després d'una setmana sense escriure trobo que no tinc massa ganes de començar. Ara ja veig que tothom treballa, que ningú no em pregunta per les vacances, ni per les festes, ni em diuen que tu quan les fas ni res de tot plegat. Els vagarosos tornen a la rutina diària, els que no sabien on pondre tenen menys hores per plantejar-s'ho i els que no hem deixat de treballar no notem el canvi de mes. Jo he de reconèixer que aquesta setmana que no ha sortit aquesta publicació ha accentuat la meua mandra. Durant aquestos dies he experimentat l'estranya sensació de no acudir a la seua cita setmanal i li he de dir, senyora meua, que no m'ha suposat cap trauma ni necessitat. Em sembla que ben aviat em cançaré i deixaré d'escriure-li perquè m'he adonat que ningú no em fa cas de res del que dic. Em sento una mica incomprés encara que, amb tot i això, li dic que no es pense que li serà tan fàcil desfer-se dels meus comentaris.

Aquesta setmana no feia compte d'escriure del darrer número de la seua revista, sinó del programa de festes. Potser faré una mica de tot.

Segons que m'he assabentat, una empresa de León ha estat l'escollida per tal de fer el programa oficial de les festes. Es veu que és la mateixa que va fer no sé quina publicació que fan les falles i, com que sembla que els fallers van quedar molt contents, va la comissió de festes i s'apunta al mateix carro. El nexa d'unió entre ambdues entitats (Comissió de festes i jlf) està ben clar: el senyor regidor de festes, falles i saraus. Suposo que alguna mare, pare o familiar s'hauran disgustat en veure algunes de les fotos que apareixen a l'esmentada publicació. Una xicoteta que

sembla retratada pel Greco, tota estirada amb la cara ben llarga, i una dama infantil a la qual han esclafat el cap sense pietat. Tot aquest desgavell apareix al programa "oficial" de festes que les xiquetes es guardaran com a inesborrable record del seu regnat. Es veu que el maquetador lleonés estava pensant en les vacances o intentant comprendre si un bou embolat es diu així perquè rodola o només es tracta d'una recepta de cuina. Es veu que a casa no tenim gent que ho puga fer. M'ha semblat magnífica la comparació entre el parell de salutacions de l'alcalde. Impecable la versió en valencià. La versió en castellà -que suposo deu ser l'original- haurà fet petar-se de riure els maquetadors del producte, tan castellans ells. Per la resta, he trobat a faltar aquells actes tan entranyables i populars de les festes com ara la festa "fanchi porteria", el segon torneig mundial de "1, 2, 3 platerets tets, tets", la festa "safriduo", la festa "operación menudos patanes" o la sempre esperada "nit calenta". Les altres coses que no han fet, no m'interessaven gaire, però sense aquestes que acabo de nomenar, he passat unes festes ensopides, sense ganes de sortir. Ai, aquelles festes penyeres...!

Ara ja vaig directament al contingut de la seua revista. Quina llàstima que la foto de la portada no es veja més clara. Això ni li haguera passat a cap de les altres publicacions del poble. Una foto amb reina i dames amb uns quants exemplars de La Veu a la mà només es pot aconseguir una vegada a l'any. Les pàgines centrals haurien estat el lloc ideal. A vore si amb la competència que hi ha s'espavilen una mica.

Per fi he llegit, a la pàgina 3, una visió diferent de les festes. Mentre tothom es limita a fer un resum d'aquells esdeveniments més destacats, vostés només es fixen en les

coses que són de bades. No li sembla, senyora Garcia, que potser els seus lectors no són d'eixos? Qui està disposat a gratar-se la butxaca per comprar La Veu, es pot gastar els seus diners en orxates, cocs amb tomata o cremadet sense haver d'aguantar tantes cues. Més bé trobo que deu ser una guia per a alguns dels seus col·laboradors. Reconec que té alguna cosa de diferent, que no original, ja que fa un parell d'anys ja ho van fer. No entenc per què no han fet alguna semblança punyenta de Bustamente, que em sembla encara més cutre -i amb més mala llet- que Arévalo.

No sé si fer el comentari que m'ha vingut al cap en acabar de llegir Carles Lluch. Bé, sí que el faré, perquè ningú dels que llegeixen aquestes pàgines se sentirà ofès. És una màxima, epigrama, aforisme o gregueria que ben bé podria aparèixer dins d'una hipotètica secció "la frase de la setmana". Allà va. Segons que he pogut constatar empíricament, fruit de la meua observació detinguda del món que ens envolta, es pot afirmar amb una certa rotunditat que el nivell de "tunificació" d'un vehicle automòbil és inversament proporcional al grau de desenvolupament cultural o intel·lectual del seu propietari. Per suposat, sempre hi ha excepcions.

He seguit llegint. M'ho he llegit tot excepte les notes de premsa dels partits polítics. No puc fer-hi més, em cansen moltíssim. Només faltaria que totes les setmanes els escriguera una carta l'il·lustríssim alcalde. De jutjat de guàrdia.

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA.

A la portada mateix. El poble on ha guanyat el seu premi Pablo Anglés es diu Monserrat (sense "t") i no Montserrat. De res.

De festes i altres històries

La guillotina

text ROBESPIERRE

"S'han acabat les festes i ens hem quedat les bèsties". Així resa aquest refrany força conegut. Aquestes festes, tot i la bona voluntat de tot el personal de la comissió, al qual li hem d'agrair el seu treball, han estat com fa uns quants anys, prou soses. L'equip de govern actual encara no ha entès, i dubto que siga capaç d'entendre-ho, que amb un pressupost que no canvia des de fa anys, difícilment es pot assolir un nivell de qualitat en els seus espectacles.

De tota manera, el millor, com sempre, la gent al carrer, el pitjor, també com sempre, l'incivisme d'uns quants energúmens que es pensen que poden fer el que els dóna la gana i enterbolir el normal estar de la gent en aquests dies de festa.

No parlaré més de festes, bé, sí, una cosa més, el cobriment de l'annex del pavelló està molt bé, però hagueren pogut pensar en la seua acústica, allí dins, el que menys es pot escoltar és música. La reverberació que es produeix quan augmenten els decibels fa impossible entendre absolutament res del que allí es toca. A veure si l'il·lustre "cap pensant" que va dissenyar l'invent, ara, també "dissenya la solució" de poder escoltar la música amb un mínim de condicions.

Bé, ja he dit que no parlaria més de festes, encara que em deixava una cosa més. El mateix "cap pensant" del cobriment, no va pensar que ací, quasi sempre, a festes, sol ploure "una miqueta"? I que com no hi ha parets, la gent per no banyar-se se n'aniria al mig del cobriment, que curiosament ni té desnivell cap a fora, ni un escagarrancit desaiçüe, per desallotjar

tota l'aigua replegada? O siga, si no et xopes per dalt ho fas per baix. Meravellós.

Però bé, ja en tenim prou de festes. No! una cosa més. Us vau fixar com era de car el plateret de les escagarrancides pastetes que venien la nit del certamen o de les entitats? I no diguem un cubata, i la coca-rabo, te la ficaven de la botella de dos litres, quatre euros. Preus populars per a tots, sí senyor! Ja farem gran la falla.

No en vull parlar més. He dit que no ne parlaria més! Però és que cada vegada em vénen més coses a la memòria i no puc fer-ne més. Què li he de fer. Ho he de dir, què em dieu del concert del BuscaAmante eixe, de l'Operació Castanya de la tele? Allí la gent es va quedar amb cara de babau. Canta una cançó amb semimúsica, els músics amb l'aigua van sortir escopetejats, i quan acaba ens en dedica una altra sense músics, a capela, ens diu adéu i s'emporta el taló amb els quartos. Sí senyor, això és aprofitar el temps.

Algun responsable li hagués hagut de dir que no es cantava. Per a aquests casos, suposem, hi deu haver una assegurança de mal temps. I després tornar els diners a la gent. Devia representar molta feina i enrenou, fer les coses ben fetes.

I no diré res més, que m'enrotllo com una persiana i no paro de dir bajanades. Ara, toca el que toca, comença el curs, l'escolar i el polític i, tots dos, es veu que tindran novetats. Uns, els que estudien profitosament, tindran més hores lectives, altres, els que estudien, també amb molt de profit per a les seues butxaques, la forma de canviar les poltrones alienes.

Però això serà una altra història ...

Més disgustos taurins per a Mundo

La Comissió de Bous de Benicarló assegura que el veterinari va certificar que la mort del bou dijous passat a la plaça del port es va produir a causa d'un infart. Per la seua part, Jaime Mundo, alcalde de Benicarló, ha declarat sentir-se "tranquil" davant la denúncia que ANPBA (Associació Nacional per a la Protecció i el Benestar dels Animals) ha interposat contra l'Ajuntament de Benicarló després de la mort d'un bou per ofegament en el recinte de la plaça de bous durant les passades Festes Patronals. Mundo ha estat contundent i ha parlat de fets circumstan-

cial ja que "són aspectes imprevisibles dintre dels festejos taurins" assegura.

El primer edil de Benicarló manté que "no s'ha provocat als animals ni se'ls ha maltractat per a provocar la seva mort" i considera que "està fora de lloc que es vulga buscar responsabilitats per aquest fet". D'altra banda, discrepa de la denúncia interposada per la protectora d'animals, que denunciarà a l'ajuntament per una presumpta vulneració de les funcions de vigilància que exigix el decret que regula els festejos taurins. A això afegiran que se celebraren les

exhibicions en el port quan, pel que diuen, el motor de la barca de rescat que s'utilitza per a treure als animals a terra quan cauen al mar, es trobés espatllat. En aquest sentit, Mundo considera que "està fora de lloc que vulguen buscar responsabilitats" ja que sosté que no s'ha incomplert l'actual normativa d'espectacles taurins, sinó més aviat al contrari. Cal recordar que aquest any el recorregut de l'entrada de bous va estrenar les noves barreres, adaptades a la normativa, igual que els cadafals que s'instal·len en el port.

“Ja s’han acabat les festes i nos hem quedat les bèsties”

Més o menys així sentència la dita popular. Certament és una mica crua, després d'aquests dies de festa i convivència, però a mi ja em va bé per a encapçalar aquest escrit. I és que després de la disbauxa lúdico-festera i la conversa oblidada pel neguit i el defici de l'atrafegada vida actual, no està de més reflexionar sobre el que som i el que volem ser.

Sempre que puc m'agrada veure l'exposició de productes del camp benicarlando, com si fos una espècie de visita obligada a un santuari de les nostres arrels. Ja fa alguns anys - potser massa- que la mostra em deixa un regust amarg, em dóna la sensació així com "d'anar tirant". Vivint del passat, sense un futur massa clar.

Enguany, però, no sé ben bé si és perquè vaig fer la visita amb l'estómac buit o potser perquè estiga passant per una crisi existencial i no me n'havia adonat, la qüestió és que la mostra em va deprimir. Potser si hagués fet un bon traguinyol de sangria ho hagués vist d'un altra manera, ara tanco els ulls i només veig un cactus molt gros -d'eixos per a les sogres- dins d'un tambor de rentadora, tres carabasses, una mostra de productes de la cope i molts, molts cartells.

Grandet com ja sóc no puc deixar de recordar el passat i el primer que se m'ocorre pensar és que per a això més val no fer res, almenys no cauríem en la vergonya d'haver de reconèixer que estem perdent tot un

Ara si que estarem be

món, una cultura -tot i els esforços de la carxofa per salvar-los- que era el nostre orgull. (Consell de llaurador benicarlando, agafa'l . Tomàquets com les de Benicarló...)

El món no para de girar i els temps canvien, després de la vinya va vindre el secà i l'horta , on els productes més representatius s'han anat succeint.

Ara és una mica diferent, perquè el cultiu que més s'està introduint trenca amb el passat i no deixa massa possibilitat de retorn. Evidentment m'estic referint al totxo, pel que els nostres representants han apostat decididament i de vegades -no sé perquè- cabudament. Com podem entendre si no que una mateixa regidora ho siga d'agricultura i de turisme o que el nostre alcalde-diputat només se'n recorda d'aquest cultiu en la seua salutació de festes, seguint les recomanacions que " sin el campo de golf Benicarló no tiene futuro" (Fabra dixit).

No ho sé, potser sí que el futur siga eixe i que els llauradors hagen de tirar l'aixada al pou -com ja han fet molts- o si volen seguir tocant-la haurà de ser com a jardiners. Però a mi em costa imaginar què és el que pot sentir un llaurador quan birbe el jardí del xalet que s'ha construït on estava la "senya" dels seus pares.

Gori

Valoració de festes

Marcelino Domingo, regidor de Governació i Agustín Parra, cap de la Policia Local de Benicarló, han destacat que "aquestes han estat les festes més tranquil·les dels últims anys" en quant a incidències es refereix. Ambdós han parlat de "civisme i comportament exemplar per part dels ciutadans", un fet que ha afavorit el descens en el nombre de delictes que s'han produït en la ciutat durant la celebració de les Festes Patronals. Per la seua part, José Joaquín Bautista, regidor de Festes de Benicarló, ha manifestat sentir-

se "molt disgustat" per la poca acollida que va tenir el concert de David Bustamante dissabte passat. Bautista ha desvetllat que "només es van vendre mil entrades anticipades" i que en la taquilla es van adquirir 439. L'edil ha assegurat que aquesta situació obligarà a "estudiar si val la pena portar espectacles i concerts de qualitat" com demanda el públic, a causa de l'escassa repercussió que després tenen en la taquilla. "És un crim que només s'embenen mil entrades anticipades" lamenta. L'espectacle, que va costar set milions de les antigues pessetes, va haver de ser suspès als cinc minuts de començar a causa del intens chaparrón.

Directora/ CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL CASTI-
LLO, TONYO FIBLA, JOAN GREGORI,
JOSEP M. SAN ABDON i RODOLFO
SERRANO

Edita
 Associació Cultural la Feram de Benicarló
 C/ Sant Francesc, 95
 Casal Municipal
 12.580 Benicarló Tel. 964.46.16.18
 FAX: 964.47.56.98
laveudebenicarlo@eresMas.com

Col·laboradors/
 BAUSA, VICENT B
 NATALIA SANZ
 LLUCH, RAMO
 JOSEP V. TAUS,
 COSTA
Fotografies/ NATA

La Colla dels Tafaners

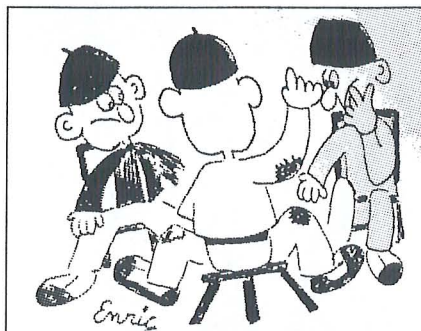
TEXT: els tafaners

- **Els tafaners** també hem fet festes i hem anat a tot i, és clar, hem vist moltes coses. El primer que hem comprés és com resultarà d'útil el pal que es va plantar al mig del Pla, davant l'Ajuntament. Una brillant idea, sí senyor. Han quedat d'allò més aparents les llumetes. Un tafaner desaprensiu va comentar que, ja que el tenien, l'hagueren pogut gastar per fer la cucanya, que era la primera vegada en la seua vida que no veia al programa de festes allò del "festival marítime".

- **El que va passar** la nit de l'actuació de l'amic Arévalo va ser curiós. Com que la cosa era de bades, el recinte presentava un ple fins la bandera que es diu. Va vore un tafaner com discutien dues senyores d'avançada edat per l'ús d'una cadira i va prendre temor. El cas és que a causa de la pèssima audició de l'"espectacle" el personal va començar a anar-se'n i a l'hora de la intervenció estel·lar del còmic valencià no hi quedaven més que quatre gats que s'havien adormit i no sabien massa bé què passava.

- **Però més curiós** va ser el que va succeir el dia de Bustamente, l'huracà de San Vicente de la Barquera. Es va posar a ploure i, aprofitant que la pista de ball ara és coberta, el personal va cercar recer sota la teulada. Però com que ací hi ha coses que es fan amb els peus, resulta que l'aigua que queia anava acumulant-se al mig de la pista en qüestió i els seguidors del *triumfeto* van acabar amb els garrons xopets... i sense sentir cantar el seu idol.

- **Els dos plats forts** de festes van

esdevindre un veritable bluf. Bustamente va cantar dues cançons i va pegar a fugir i busca qui t'ha pegat i els del Spirit of the Dance no van poder vindre. L'actuació d'aquest grup de ball va ser substituïda per una representació clandestina (no se'n va assabentar gairebé ningú) de sainets valencians. A l'escenari va sortir Nelo Bacora i Mustiles, però no és veritat que Mundo, Escuder i Guzmán feren una triomfal aparició en la pell de qualsevol dels personatges d'Escalante. "Qui vulga vore'ns actuar que s'espere uns dies que el nostre sainet no tindrà parangó", van afirmar tots tres a l'uníson quan van ser preguntats per la premsa acreditada.

- **Un tafaner** va anar a la batalla de flors i va comprovar com els paperets de confetti destenyien i com les pobres dames, reines i falleres en general van acabar amb la cara blava, com si foren extraterrestres. També va vore com des del balcó de l'Ajuntament la senyora de l'alcalde (l'alcaldeessa ?) s'acarnissava tirant el contingut d'un sac (un sac ple) de paperets sobre el vestit i el pentinat de la reina de les festes. "A tal señor, tal honor". Per cert, que el mateix tafaner diu que se'n va anar cap a casa corrent perquè per tot el poble feia una pudor nauseabunda que no ens va saber comparar a res.

Inici del curs escolar

text BLOC NACIONALISTA

El curs escolar 2004-2005 s'iniciarà amb més de 4.000 alumnes de primària i secundària dels diferents pobles de Castelló ubicats en barracons, i en "unes condicions educatives lamentables, més pròximes al passat, que al nou segle XXI, que es el de la informàtica, les comunicacions i la investigació".

Per a Pañella, a les comarques de Castelló, "21 centres de primària i uns altres tants de secundària de la nostra província, tindran que obrir les portes per als xiquets i xiquetes, i per als joves de les nostres comarques, amb unes condicions deplorables i de provisionalitat, sense poder seguir una educació de qualitat i adaptada a les exigències de la LOGSE". Municipis com Castelló, Vila-real, la Vall d'Uixó, Borriana, Almassora, Benicarló, Borriol, Benicàssim, Orpesa, son alguns dels municipis afectats per l'endarreriment en la construcció i adaptació dels diferents centres educatius.

El Diputat del BLOC, ha reclamat a la Conselleria d'Educació que "elabore un Pla d'urgència per a fer front al deteriorament i ajornament de la construcció dels diferents centres, per tal d'evitar que aquesta situació continue any rere any sense aportar solucions, i finalitzar les obres o començar les gran promeses incomplides per la Generalitat" i al mateix temps recomana a la conselleria que "en lloc de promoure noves lleis de "qualitat de l'educació" dedique els suficients diners públics per a que aquesta siga realment de qualitat. No pot haver qualitat si l'ensenyament es fa dins de barracons que no compleixen les mínimes condicions per l'alumnat".

JOSEP BARBERÀ, PERE
ORRÀS, XAVIER BURRIEL,
EL MUSSOL, CARLES
N PARÍS, OLGA LLUCH,
TOLITO, JUAN CARLOS
I EL SAMARUC
LIA SANZ I JUAN CARLOS
COSTA

Administració, subscripcions i publicitat/

964.82.84.68

Disseny/ © COPISTERIA GRÈVOL

Dipòsit legal/ CS-193-2004

Imprimeix/ GRÈVOL.

SANT BLAI N. 2 12580 Benicarló

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies.

Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

Lliure canvi versus sobirania alimentària

Segons l'ortodòxia econòmica neoliberal, la facilitació comerç internacional és la millor estratègia perquè els països pobres es desenvolupen. El lliurecanvi -l'eliminació d'aranzels, subvencions i ajuts - cerca establir un mercat internacional "sense distorsions" que assigne les activitats econòmiques als països més eficaços. El neoliberalisme afirma que és el proteccionisme la causa fonamental del subdesenvolupament del tercer món. Les exportacions agrícoles d'aquests països seran la base del seu desenvolupament segons aquest corrent econòmic. Les ajudes agrícoles anuals dels països industrials de l'OCDE són d'uns 300.000 milions de dòlars, més de cinc vegades l'ajuda al 3r món. Els instruments del proteccionisme agrícola són els aranzels, les subvencions lligades a la producció, al desenvolupament regional i protecció del medi ambient o a l'exportació. Sovint, els excedents agrícoles d'Estat Units (EUA) o de la Unió Europea (UE) s'exporten a baix preu o són enviats per a pal·liar qualsevol crisi de fam a Etiòpia o Bangladesh.

L'Organització Mundial del Comerç (OMC), institució creada l'any 1995 i que integra actualment a 150 països, té per objectiu l'eliminació de qualsevol impediment al comerç internacional; és un dels principals valedors de la globalització neoliberal. A la 3a Conferència Ministerial de l'OMC, celebrada en 1999 a Seattle, es produí el primer gran acte de protesta del moviment nomenat antiglobalització o, més adequadament, "altermundista".

A Doha (Qatar 2001), s'inicià un nou cicle de negociacions, la Ronda del Desenvolupament, que s'espera concloure l'1 de gener de 2005. Es continua el procés de lliurecanvi, especialment en dos sectors fins ara protegits com els serveis (sanitat, cultura, finances...) i l'agricultura. A la cimera de Cancun (2003) es volia assolir una sèrie d'acords de l'agenda de Doha però fou un fracàs. Hi hagué l'enfrontament de la UE i EUA amb El Grup 21 -conjunt heterogeni de països com l'Índia, Xina, Brasil, grans exportadors agrícoles com Argentina i països africans productors de cotó- refusà l'acord proposat per EUA i UE al no reduir les ajudes als seus sectors agrícoles. Semblava que el "Sud" s'havia organitzat i denunciava el dúmping agrícola-venda de productes per sota del preu de cost- dels rics del "Nord". Els 5 grans de l'OMC -UE, EUA, Índia, Brasil i Austràlia- es reuniren a Ginebra, a finals de juliol de 2004, i assoliren un compromís inicial per reduir els ajuts i aranzels agrícoles dels països rics. Les principals organitzacions d'agricultors espanyoles refusen l'acord perquè consideren que tota reducció de subsidis provocaria l'abandonament de moltes explotacions. ONGs com Greenpeace i Intermon-Oxfam estan en contra del proteccionisme agrícola dels països rics però considera que l'acord és insuficient a

més de desprotegir els sectors de serveis i industrial dels països pobres.

Hom accepta que el lliurecanvi és la millor estratègia pel desenvolupament internacional i que el proteccionisme és el seu entrebanc, però és així de debò? La història ecòmica sembla que no ho confirma. Els responsables polítics nord-americans del segle XIX sabien que el lliurecanvi no s'adequava a la seva indústria en període de formació, de fet fou la

més protegida fins 1945. Seria d'esperar que el creixement econòmic mundial de la dècada dels noranta seria superior a les del seixanta on hi havia més regulació però no ha sigut així. És raonable esperar que el lliurecanvi entre països de nivells de productivitat molt diversos, pot a curt termini, beneficiar els més pobres per obrir els mercats a l'exportació, però condicionarà el seu desenvolupament a llarg termini al condemnar-los a activitats de productivitat. L'agricultura és un cas paradigmàtic, sobretot quan la tecnologia d'avantguarda està dominada per unes poques multinacionals dels països rics.

Via Campesina -moviment mundial d'organitzacions de camperols i pobles indígenes de Àsia, Europa, Àfrica i Amèrica amb més de setanta milions de membres- proposà una alternativa al lliurecanvi neoliberal de l'OMC amb el concepte de Sobirania Alimentària (SA) l'any 1996. SA és "el dret dels pobles, països o unions d'estats, a definir la seva política agrària i alimentària, sense dúmping front a països tercers". Demanen la sortida de l'agricultura de l'OMC, una excepció com la cultural. La SA considera prioritari la producció agrícola local, l'accés dels camperols a la terra, a l'aigua, a les llavors i al crèdit. També el dret dels camperols a produir aliments i dels consumidors a poder decidir que consumeixen i, com i qui els produeix. El dret dels països a protegir-se de les importacions agrícoles massa barates. Refusen els aliments transgènics.

La SA no nega el comerç de productes agrícoles entre països però afavoreix l'abastament propi front les exportacions que, sovint als països del 3r món, són per pagar un deute extern injust. Les polítiques neoliberals no han eradicat la fam, al contrari, han incrementat la dependència dels pobles respecte les importacions agrícoles, s'ha reforçat la industrialització de l'agricultura posant en perill la diversitat de cultius, cultural i mediambiental del planeta i obligant a l'èxode a milions de camperols del 3r i 1r món. Moviment dels Sense Terra de Brasil, Confederation Paysian de França o el Sindicato de Obreros del Campo d'Andalusia pertanyen, entre molts altres, a Via Campesiana.

Un altre món i una altra agricultura són possibles.

Pere Bausà

La Nit del Certàmen

Feia anys que no anava al ball del certamen. No va parar la dona i no vaig tindre més remei que posarme el tratge del casar i fer-me un pensament. Encara no eren tres quarts de dotze i allà estàvem els dos fent guàrdia a la porta de la pista annexa, ben mudats, ben pentinats, ben perfumats i sobretot ben empenyats per la canyada que ens havien pegat al restaurant per un sopar de calbot. És que la gent, sabeu?, ens va dir l'amo, la primera nit de festes vol un menú especial. L'únic que tenia allò d'especial era el preu i el vi, que si me l'arribo a beure em passo tota la setmana assegut a la tassa del vàter i amb una safa als peus.

Però bé, la nit encara era jove i amb dos ballets i dos o més cubates segur que passaríem una vetllada d'allò més distreta... Pobre de mi, quins pensaments més errats duia. Per fi es van obrir les portes del recinte festiu. Un parell de colzades i al lloc. Vam seure enmig del clàssic laberint de taules i cadires apilonades i ens vam posar a esperar els altres dos matrimonis amb qui havíem de compartir espai i jarana. No sé esperar amb les mans buides i em vaig apropar a la barra. Un cuba libre servit amb got de plàstic i coca cola de litre, quatre euros. Bo. *Precios populares* no eren, no. Ella també en va voler un i el presupost vaig comprendre de seguida que es dispararia. Com que el sopar no havia estat especialment opípar i en previsió de no agarrar el pet abans d'hora, vaig demanar també una safata de coc de toma-ca. Un eufemisme, això de safata. Safateta a tot cas. El preu però tenia la consistència d'un coc sencer: deu euros. Adéu capitalet. Quan vaig vore que entraven els amics i les dones em vaig afanyar a liquidar el darrer trosset de coc, no fóra cas que tan preuat aliment l'haguera de compartir.

No cal dir que a aquelles hores,

prop de la una de la nit, van arribar tots quatre assedegats. Va, va el cava. Anem. La dona que em diu que convida'ls tu que sempre anem de gorra i són festes. Per no disgustar-la no li havia dit quant m'havia costat cada mosset i cada glopet del que li havia dut feia una estona. Però vinga, són festes. Els meus amics, que són encara més de la gorra que jo, no es van alçar ni a acompanyar-me, no fóra cas que el de la barra no tinguera canvi. Al cap d'una estona ja tornava a estar jo allà amb una ampolla de cava Hill i una safateta també de pastes. Vint-i-dos euros tot plegat. La reposteria estava bona, tot siga dit, com els cocs d'abans. Tan bona que en un bufit va desaparèixer sense tindre temps de brindar per la gatera que ens esperava.

Vinga, que ja van els Platters. I au, tots agarradets dels bracets de les respectives a primera línia de l'escenari. Canten bé aquesta gent. Em va agradar. I l'orquestra també, amb les seues cinc vocalistes. Després del darrer onli iu ens en vam tornar al nostre lloc. Sorpresa, algú vestit amb camisa blanca i pantalons negres s'havia endut les restes de la safata, però també el bon culetó que quedava de cava. Amb la fortuna que m'havia costat el convit no era qüestió de deixar-ho córrer i vaig emprendre el diligent cambrer que, amb tota la naturalitat del món, em va respondre que ell pensava que el cava calent no valia res i que, per tant, havia optat per aplicar el sentit comú i endur-se'l. No, no sóc de muntar espectacles i vaig deixar-ho córrer.

Un lento, una ranxera i a xamar una altra vegada. Ella, no cal dir-ho, també. Refresca molt això del gin tònic. Vuit euros, dos. Got de plàstic però la ginebra i la tònica, de qualitat. Ja està bé. Més que mig content i amb un parell o quatre més de combinats al cos se'ns van fer les sis del matí. Érem tots

d'allò més amics els que quedàvem, amics de l'ànima de tota la vida.

No cal dir que a aqueixes hores ja feia estona que m'havia posat la corbata a la butxaca dels pantalons i que, per fi, m'havia corregut un forat més de la corretja. Acabada ja la festa i perdut com es pot deduir tot indici d'urbanitat vam emprendre el camí cap a casa. Això va ser el millor de la jornada. Amb diferència. Sobre un dels banquetes que hi ha a la vorera de Méndez Núñez, aproximadament a l'altura d'una coneguda verduleria -tampoc és qüestió ací de fer propaganda- una jove parella s'entretenia en el desfogament dels seus instints sexuals més primitius. Em vaig entretindre, només un segon, a mirar un bonic tatuatge que adornava l'anca dreta de la jove, que pujava i baixava a un ritme cadenciós. Tot pujava i baixava a un ritme cadenciós, la jove, l'anca i el tatuatge. La dona es va escandalitzar i em va pegar un pessic al braç, toca cap a casa, no tenen vergonya, i tu què mires, borratxo, més que borratxo.

Encara no havíem abandonat del tot la idíl·lica escena quan ens vam topetar amb cinc xicots encabits a trencar tots els fanals de la plaça de l'emperador Carlos I o V. Agafaven carrera i boom, patacada a la farola fins que la bombeta deixava d'il·luminar. De l'esglai que vaig agafar se'm va passar la merla. Anaven molt més gats que jo. O qui sap si alguna cosa pitjor. Fins arribar a la porta del domicili familiar encara vam poder vore diferents joves orinant per les portes de les cases i una parella de nuvis discutint airadament (ella plorava). I tot això mentre anàvem esquivant vomitades a tort i a dret. Feia anys que no anava al ball del certamen. No va parar la dona i...

J. Soto

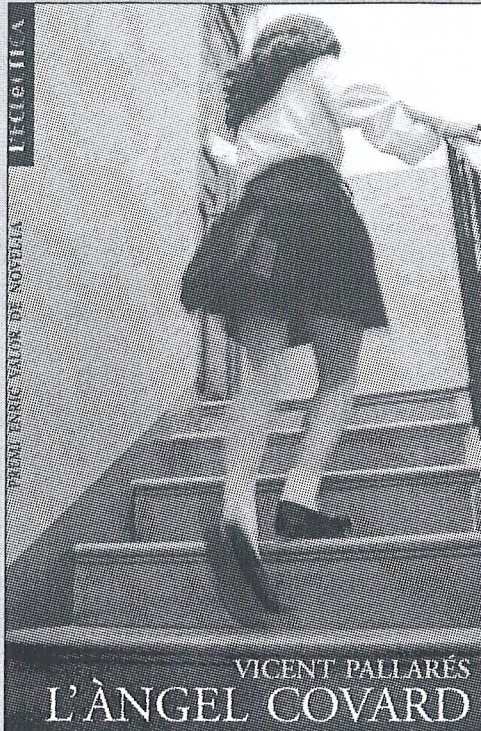
Misèria, amargura i decensís

VICENT PALLARÉS. *L'àngel covard*. Edicions Bromera. València. 2004

En els anys quaranta i cinquanta del segle passat l'emigració també era tema d'actualitat, però amb protagonistes diferents als d'ara. Eren moltes les persones dels diferents pobles de l'estat espanyol que abandonaven casa seva en busca d'una oportunitat per a millorar les seves vides, no només marxaven a Alemanya, França o Suïssa, sinó a ciutats del propi estat on albiraven un major nivell de vida, com ara Barcelona.

Aquest és el cas de la família que protagonitza la darrera novel·la de Vicent Pallarés que va estar premiada amb el Premi Enric Valor 2003. L'acció és narrada des del punt de vista d'un xiquet entre els seus sis i vuit anys, que ens conta les vicissituds de la seva família, que cap a finals dels anys cinquanta abandonen el seu petit poble de l'interior de Castelló per a instal·lar-se en un humil barri de Barcelona.

El nucli familiar està format pel pare, la mare i l'Albert, que així es diu el narrador - protagonista. El pare és un treballador molt esforçat que presumeix d'exemplar, que es guanya la vida empedrant els carrers de mitja Catalunya a canvi d'un sou escàs, amb un caràcter molt fort que sovint descarrega sobre la seva família, la seva dona submissa i callada i el fill atemorit. Tots els esforços del pare els valen només per a abandonar la barraca en què s'havien instal·lat en els primers temps, per passar a un pis molt humil. Al vol-

tant d'ells giren tot un seguit de personatges, els germans del pare amb qui comparteix ofici i festes familiars que acostumen a acabar amb fortes discussions estimulades per la beguda; els cosins de la mare amb una mica més de fortuna en la vida, i els veïns de diversa condició.

En aquest context el xiquet obre els ulls a la vida, on sovint troba silencis, com quan descobreix la mort del seu avi per la seva implicació en política durant la guerra, en lloc d'aclariments rep una enorme esbrancada per part de son pare, o l'arribada misteriosa de l'oncle exiliat. Anirà descobrint també que mentre ells passen estretors econòmiques, altres persones viuen molt bé. De tot l'ambient gris que l'envolta només destaca l'oncle Quinet, que li mostrarà un món diferent, el

portarà al Liceu i també al Camp Nou, i un dia li ensenya la Universitat i l'estimula a anar-hi quan sigui més gran.

La novel·la està escrita amb un llenguatge senzill i directe, d'acord amb una història on no passen grans coses, però que constitueix un magnífic retrat d'una generació d'emigrants, d'una època en blanc i negre, d'una Barcelona molt allunyada dels fasts dels últims anys, on les diferències de classe es feien evidents de manera ostentosa, i on la misèria humana, l'amargura i el desencís eren el pa de cada dia.

Josep Manuel San Abdón

Proves de la Junta Qualificadora

El 30 de setembre finalitza el termini per matricular-se a la segona convocatòria de les proves oficials de coneixements de valencià de la Junta Qualificadora de Coneixements de Valencià. Enguany, les dates d'aquesta convocatòria seran les següents:

- Coneixements orals: 30 d'octubre a

les 9:30 h.

- Grau elemental: 6 de novembre a les 9:30 h.

- Grau mitjà: 13 de novembre a les 9:30 o 16:30* h.

- Grau superior: 20 de novembre a les 9:30 h.

- Llenguatge als mitjans de comunicació: 6 de novembre a les 10:00 h.

- Llenguatge administratiu: 13 de

novembre a les 10:00 h.

- Correcció de textos: 20 de novembre a les 10:00 h.

L'Oficina de Normalització Lingüística i la pàgina web de l'Ajuntament de Benicarló (www.ajuntamentdebenicarlo.org) disposa de les sol·licituds d'inscripció i informació sobre aquestes proves.

Els Gegants demanen dimissions

text NATALIA SANZ

La "Colla de Gegants i Cabuts" de Benicarló ha expressat les seves queixes i malestar per la situació que els va tocar viure a última hora del primer diumenge de festes, quan estaven a punt de finalitzar els actes de la XIV Trobada de Gegants. José Luis Salvador, president de l'entitat, ha explicat que, com és tradicional, la concentració que tots els anys aconsegueix reunir a un bon nombre de gegants i cabuts de diferents poblacions, acaba amb el ball dels nans participants, el lliurament de recordatoris i els parlaments finals. Aquest any no ha pogut ser. A l'arribar a la plaça de Sant Bartomeu, lloc d'acabament de l'acte "ens trobem amb que la Comissió de Festes no havia muntat la megafonia" explica Salvador, malgrat conèixer aquesta necessitat. Un altre dels esculls amb que es van trobar és que el lloc on es realitza el ball dels nans tots els anys "havien muntat el final del correfoc que es va celebrar a la nit". L'empipament de la colla va ser evident i els va fer arribar a afirmar que "la Comissió de Festes ens ha fet quedar en ridícul davant de les entitats que han vingut a participar en la trobada". Salvador relata que és habitual que l'agrupació de Benicarló es desplaça a altres poblacions per a realitzar aquest tipus de trobades "i en tots els llocs se'ns tracta de bon tros afecte i amb respecte". El qual no ha tingut, diu, la comissió de festes de Benicarló. Per a Salvador, la colla és un dels pocs elements de tradició popular que queden en les festes i ha destacat el treball que en pro de la restauració d'aquest costum ha realitzat l'entitat, creada fa catorze anys. Els seus membres van crear un Taller d'Oficis en el qual es van impartir coneixements de construcció de falles i en el qual es va

aprofitar per a crear als dos gegants de la ciutat, Tolo i Mar, que havien desaparegut. Des d'aquest moment, la colla no ha deixat d'incrementar els personatges que acompanyen als dos gegants i en l'actualitat, dotze cabuts, dues arlequins i dos dimonis acompanyen als gegants en les desfilades. La seua participació en les desfilades festives de la ciutat es fa a través d'un conveni de col·labora-

La Colla de Gegants i Cabuts assegura que no se'ls tracta amb respecte

ció que tenen signat amb l'ajuntament "però moltes vegades sortim perquè ens abelleix". En aquest sentit, i com mesura de protesta, el aquell diumenge van decidir no acompanyar la desfilada de "farollets de meló de moro" que realitzen els xiquets ja que aquest és un dels actes que realitzen sense cobrar i per simpatia als cents de menuts que participen. "Ens mereixem un respecte" ha dit Salvador, que recorda que situacions d'aquest tipus s'han viscut

en més d'una ocasió. Referent a això, ha relatat que l'última es va produir divendres abans del començament de les festes.

"La comissió ens va prometre tres-cents quilos de caramels per a repartir als xiquets durant totes les festes i només ens van donar cinquanta". A més, diu que "el regidor de Festes ens va dir que això és el que hi ha i que si no volíem sortir en festes, que no sortirem". Aquest tipus de situacions han estat les quals van dur al col·lectiu a plantar-se a les portes del consistori el diumenge abans de la desfilada de fanals a l'espera que algun responsable els donés explicacions i demanés disculpes per la falta de megafonia en l'acte que havien organitzat. Al no ser així, van decidir no participar en el mateix i demanar "la dimissió del regidor de Festes, José Joaquín Bautista, i el president de la Comissió de Festes, Roberto Cornelles". L'entitat farà arribar les seves queixes a l'alcalde de la ciutat i ha anunciat que a partir d'aquest moment, només participaran en els actes que els marca el conveni subscrit amb el consistori.

Pretemporada

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Despistat com sóc de mena, fins diumenge passat, darrer dia de festes, no vaig caure en les remodelacions que havien sofert les instal·lacions del Municipal de la Carxofa. S'ha asfaltat la zona que fa d'aparcament entre l'entrada i les oficines i s'hi han palplantat unes modernes i sofisticades banquetes just a la sortida dels vestidors, al costat oposat d'on havien estat fins ara. Ja notava jo que passava alguna cosa estranya, però no hi vaig caure fins al quart o cinquè partit. Vaja castanya que porto! El més curiós d'això de les noves banquetes és que han tornat just al lloc on inicialment havien estat quan es va inaugurar el camp. Recordo que jo mateix era membre de la directiva quan un entrenador que va vindre ens va demanar de canviar-les a la zona de tribuna; ens va dir que així no li pegaria el sol de cara i, a més, els suplents i el mateix entrenador de l'equip visitant sentirien al clatell la pressió del públic. No cal dir que l'entrenador que ens va empènyer a prendre la decisió de canviar les banquetes va ser... Xoco. Curiós, veritat?

El Benicarló, com ja deu saber tothom, ha jugat tres partits de festes. N'ha guanyat dos -San Jorge i Tortosa- i n'ha perdut un -Amposta. Les vibracions que ha transmès en general l'equip han estat positives. S'han vist moltes coses, molts detalls que fan pensar que tenim un bon equip no només per a no patir sinó per intentar jugar la promoció d'ascens. No exagero. Hi ha

material i serà treball de l'entrenador conjuntar uns homes que van sobrats de tècnica.

El dia del Sant Jordi vam guanyar per tres a zero. Diuen les males llengües que al president-alcalde-diputat de tan simpàtic equip no li va fer profit el dinar en vore com els nostres arribaven una vegada i una altra a la seua àrea. Una àrea, per cert, que era defensada per quatre futbolistes que han estat jugant com a titulars a tercera i segona divisió. Mirarem de fer la llenya al partit del campionat i de moment ho deixarem estar. Gustavo va jugar els millors noranta minuts des que el tenim per ací, però això no li va impedir maltractar uns quants companys i enfadar-se, en general, per no ser compreses les seues passades o per no haver arribat, ell mateix, a temps a la disputa d'un baló. És un personatge ben peculiar aquest jugador. No recordo en cap any haver vist algú que tinguera la grada tan dividida. La tribuna del Municipal de la Carxofa està dividida entre gustavistes i antigustavistes. Fins i tot gosaria dir que la plantilla del Benicarló també està dividida entre gustavistes i antigustavistes. Jo mateix hi ha moments que l'enviaria a pastar fang i hi ha moments que veig que el que sap fer amb l'esfèrica només ho he vist per la televisió. És el nostre Curro Romero particular.

Contra l'Amposta les coses no van sortir tan bé. Els forasters duien un central ros, gros i baixotet que va fer rogle entre tots els nostres davanters; ell tot sol va ser prou per avortar totes les jugades de perill. Durant la primera part els nostres van complir, però a la represa, després d'una errada de

l'amic Gustavo al mig del camp, va vindre el primer gol. Ens vam enfonsar i encara ens en van marcar un parell més. Potser aquest siga un dels grans reptes que tindrà Xoco al llarg de la temporada, saber mantindre la moral de l'equip i evitar que s'ensorren a la primera desfeta. Ja ho vorem.

El dia del Tortosa es va repartir estopa, estopa de la bona. Els tortosins van posar les ocasions i la llenya i els benicarlandos van posar els gols i també la llenya. Dubto molt que al llarg del campionat es veja un partit jugat amb la duresa d'aquest. Tots anaven a per totes les pilotes, amb o sense possibilitats d'arribar-hi. Les puntades de peu, colzades, empentes i alguna que altra galleta van estar a l'ordre del dia. Per sort, no va prendre ningú mal i tots van acabar d'allò més amics. Un gol de Pablo Herrera i un altre de Raül Martínez en els minuts finals van decantar el marcador a favor nostre.

Ens queda ara un triangular contra el Tortosa i el Vinaròs la propera setmana i el dia dotze, a partir de les quatre i mitja, començarem la lliga a casa contra el Betxi. Segur que als de les banquetes els pega el sol a la cara.

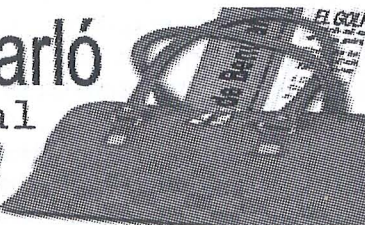
LA NOTA. Acabat el darrer partit de festes, la llotja presidencial tenia el sòl bellament guarnit amb pots de cervesa i refrescos. La paperera que hi ha a només un parell de metres es moria de riure.

LA SENTÈNCIA. "Avui ja haureu vist que m'ha tocat jugar a l'ajedrés perquè he hagut de fer moltes rotacions a l'equip". Xoco, a la premsa, després del darrer partit de festes. "Sí, el partit ha estat dur, però això és futbol, no escacs". Guerra, entrenador del Tortosa, a la premsa, després del darrer partit de festes.

La Veu de Benicarló

amb l'esport local

subscriu-te !!!

Benicarló FS: llestos per al debut

text REDACCIÓ

BI Benicarló FS es troba entrenant fort de cara al debut a la millor Lliga del Món, que tindrà lloc aquest dissabte davant un altre debutant en la categoria, com és el Muebles Caloto FS de Lugo. La plantilla es mostra molt il·lusionada amb aquest inici lliguer i amb ganes de deixar endarrere les proves de la pre-temporada per a començar amb allò "serios". El balanç de la pre-temporada ha estat positiu però ara arriba el moment de la veritat.

Dissabte a Benicarlo serà un dia històric ja que per primera vegada en la seua història l'equip debutarà en la màxima categoria del futbol sala espanyol i per a això serà molt important el suport dels aficionats que deuen omplir la "bombonera" per a aportar el seu granet de sorra i ajudar a l'equip a aconseguir tres punts importantíssims per a començar amb bon peu a la com-

petició.

ESTAT FISIC

Sánchez Cava serà l'únic que es perdrà el debut en la Divisió d'Honor. El murcià segueix amb el seu procés de recuperació. Aquesta setmana han realitzat una doble sessió de treball, al matí els jugadors van treballar al gimnàs i a la tarda al Municipal de Benicarlo. Dimecres, l'equip solament va fer una sessió de preparació a la tarda a partir de les 17'30 hores en el Municipal de Benicarlo.

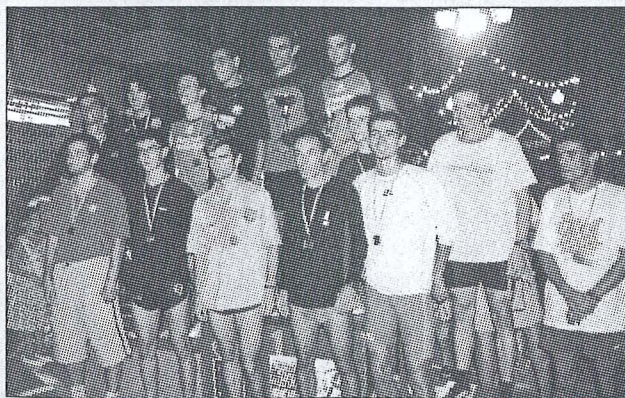
El jugador Nano Modrego va ser el jugador elegit per a representar al Benicarló FS a la Presentació Oficial de la Temporada 2.004/2.005 que va tenir lloc a la Ciutat del Futbol de las Rozas el passat dimecres. El Benicarló FS jugarà dissabte que ve dia 4 de Setembre a les 18'30 hores el partit corresponent a la jornada número 1 de la Divisió d'Honor davant el Muebles Caloto FS de Lugo en el Pavelló Municipal de Benicarlo.

Cross de Festes de Benicarló

Dins les festes Patronals de Benicarló, el Club d'Atletisme Baix Maestrat va organitzar el dia 22, el XXVIè Cross de Festes amb una bona participació d'atletes. Per resultats destacarem:

Iniciació Fem 1ª Fiona Agostini, 2ª Paula Cruz i 3ª Rosa Delshorts del BM. En Inic. Masc 1er Pol Noya, 2n. Oscar Medinilla i 3er. Joel Sabaté, tots tres del BM. En

Benjamí Masc Marcos Año 1er, Alex Segarra 2n i Tatán Vidal 3er. també del BM. Pepa Fabregat del BM 1ª Andrea Gálvez 2ª de Vinaròs i 3ª Amaia Novo de Bilbao. En Aleví sobre 1260 mts els tres primers foren Celia Agostini de França, Jessica Lores i Vanessa Marzal del BM, en xics Fco. Ferrer del BM. Jon Novo de Bilbao i Javier Giner del BM. En Infantil amb un circuit de 1600mts. Rebeca del Corte 1ª i Cristina Ferrando 2ª

del BM, en xics i amb 2060mts recorreguts Iñaki Giner, Eric Noya i Adrián Castillo del BM. En Cadet sobre 1600 mts Mirian Lores i Marta Ferreres en xiques i sobre 2400mts Adrià Badí, Pau Julve i Javier Palau.

En categoria absoluta Fem sobre 3200 mts Alba Sánchez del Vinaròs i Remedios Gil de Montells i en xics sobre 4800mts Jesús Flores i Emilio

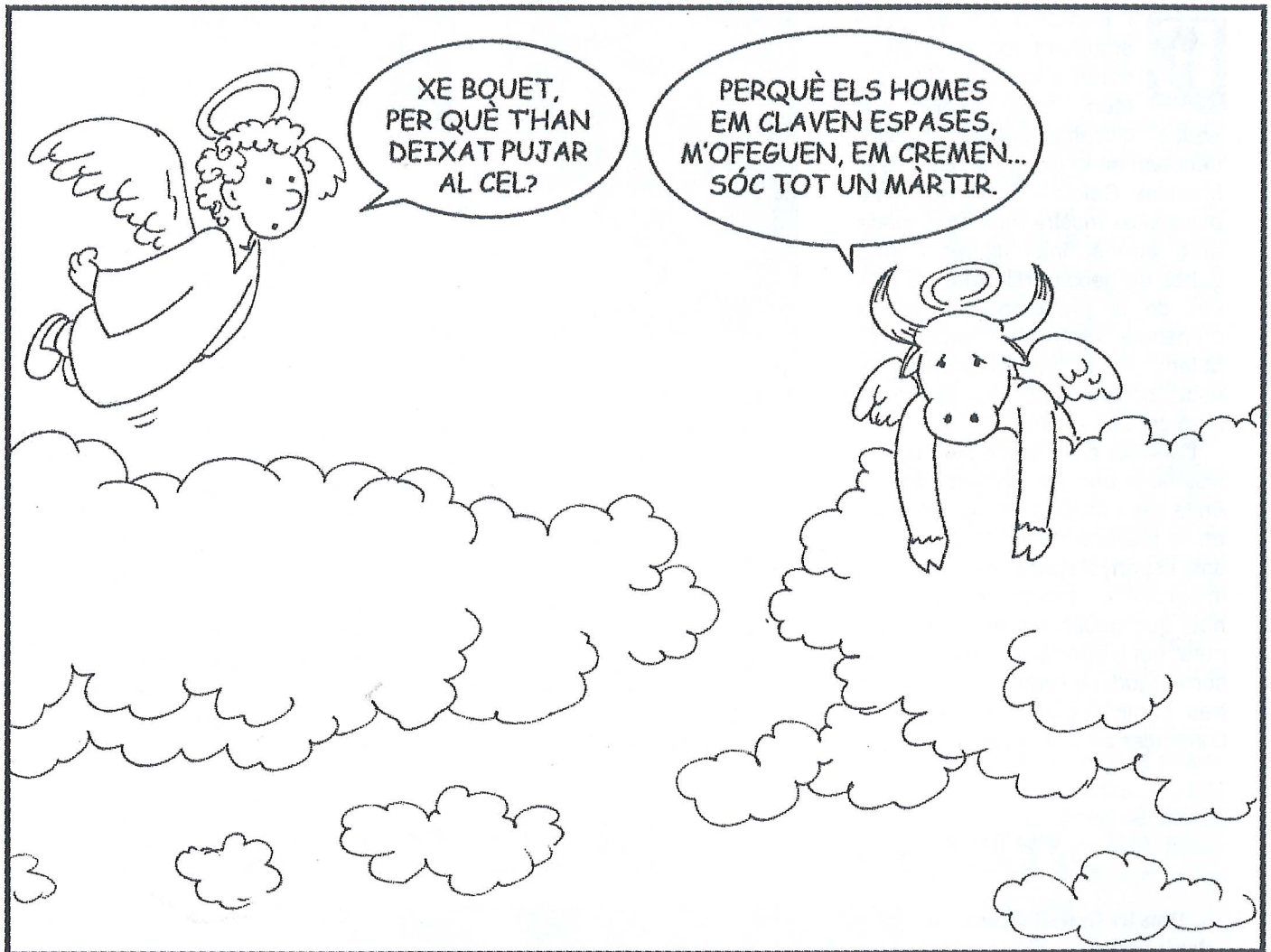
Lacruz del BM i Kedar López de Montells. En veterà masc. Juan Carlos San Juan, de Bilbao, primer.

El 28 d'Agost va ser la XIXª Milla Urbana, acollint a atletes de totes les edats. En benjamí fem 1ª Fiona Agostina, 2ª Widat El CACAT i 3ª Echan Zarouag. En benjamí masc: 1er Marcos Año, 2n Alex Segarra, del BM els dos i 3er Joel Valera de Benicarló.

Per Xavi Burriel

Bous al ... cel

Còpies

- Color
- Blanc i negre
- Plànols
- Digitals

Llibreria

- Infantil
- Adults
- Text

Papereria

Material d'Oficina

Material de Reprografia

- Fotocopiadores
- Impresores